

РЕШЕНИЕ

№ 340

гр. П, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър Чардаков

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
като разгледа докладваното от Димитър Чардаков Гражданско дело № 20215220102241 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е отрицателен установителен иск по чл.440, ал.1 ГПК.

Ищцата А. С. Т. с ЕГН ***** от гр.П, ул. „***“ твърди, че е бивша съпруга на ответника Б. П. Ш. с ЕГН ***** от гр.В, общ.С, обл.П, ул. **, срещу когото се провежда принудително изпълнение по изп.д. №2017884040**8 по описа на ЧСИ Мария Ангелова, рег.№884, по което взыскател е ответника „В“ ООД, ЕИК: ****, седалище и адрес на управление: гр.П, ул. „К“ №*. Твърди, че изпълнението е насочено върху 1/2 ид. част от недвижим имот, който е изключителна нейна собственост, а именно: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 55155.504.** по КККР на гр.П, одобрени със заповед №РД-18-97/28.10.2008г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес на имота: гр.П, ул. „***“, който самостоятелен обект се намира в сграда с идентификатор 55155.50**, с предназначение – жилище, апартамент, с площ 47.7 кв.м., ведно с прилежащо избено помещение №9 с площ 7.28кв.м. и таванско помещение №2 с площ 17.65 кв.м., както и припадащите се идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж. Поддържа, че имуществото, върху което е насочено изпълнението не принадлежи на ответника Б. П. Ш.. Твърди, че апартаментът

е закупен по време на брака ѝ с този ответник, но със средства от ипотечен кредит, който тя е погасила сама в продължение на 10 години, през които съпрузите са били във фактическа раздяла и без какъвто и да е принос от страна на съпруга. Иска от съда да установи по отношение на ответниците, че длъжникът по изпълнението не е собственик на 1/2 ид. част от процесния апартамент, върху който е насочено изпълнението.

Ответникът „В“ ООД твърди, че искът е недопустим, тъй като ищцата е придобила засегнатото от изпълнението вещно право въз основа на брачен договор, който е сключила с длъжника по изпълнението след вписването на възбраната на 19.09.2017г. /твърдения за такъв договор са наведени първоначално с исковата молба, преди да бъде поправена от ищцата/. Оспорва иска при твърдение, че към момента на вписване на възбраната имотът е притежаван в режим на съпружеска имуществена общност от ищцата и ответника-длъжник. Поддържа, че средствата от банков кредит не са лични средства на единия съпруг по смисъла на чл.23, ал.1 СК, независимо от начина на погасяване на кредита, поради което липсват основания за преобразуването на закупените с тях вещни права в лично имущество на съпруга, който е изтеглил кредита. Твърди, че наличието на брачен договор между ищцата и ответника Б. П. Ш. представлява признание за факта, че и двамата притежават право на собственост върху включеното в договора имущество, в т.ч. и процесния апартамент, тъй като този договор има прехвърлително действие – чл.39, ал.2 и ал.3 СК. Поддържа, че договорът обвързва страните по него със силата на закон и те не могат в последващ съдебен процес да установяват помежду си нещо, което му противоречи. Моли искът да бъде отхвърлен и претендира разноски.

Ответникът Б. П. Ш. е признал иска и не претендира разноски.

Съдът, като отчете събраните по делото доказателства, достигна до следните правни и фактически изводи:

Към момента на предявяването му искът е допустим, тъй като е предявен от лице, което твърди, че притежава самостоятелни вещни права върху вещ, върху която първият ответник е насочил изпълнението за свое парично вземане към втория ответник и ищецът иска да се установи, че вещта не принадлежи на длъжника. Възражението за недопустимост на ответника „В“ ООД е неоснователно, тъй като се обляга на първоначално наведеното от

ищцата придобивно основание /брачен договор, сключен след вписване на възбраната/. В поправената искова молба това основание е заменено с друго, за което се твърди да е възникнало преди изпълнението, а именно: трансформация на лични средства на единия съпруг в собственост по чл.23, ал.1 СК. Доколкото ищецът е променил твърденията си за правопораждащите факти на засегнатото от изпълнението материално право, то ответникът не може да основава възраженията си на първоначално заявените и неподдържани обстоятелства.

По същество искът е неоснователен.

Съгласно тълкувателно решение № 8 от 27.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 8/2012 г., ОСГТК, в производството по предявен отрицателен установителен иск ищецът следва да докаже фактите, от които произтича неговия правен интерес. Той следва да установи наличието на свое защитимо право, засегнато от правния спор, като докаже фактите, от които то произтича. Ако ищецът не докаже твърденията, с които обосновава правния си интерес, производството се прекратява. Въпросът за евентуалното наличие, респективно липсата на самостоятелно право на ищеца е свързан с преценката на съда за правния интерес от установяването, т. е. за допустимостта на иска като абсолютна процесуална предпоставка за разглеждането му, но не е част от предмета на претенцията. Наличието на правен интерес се преценява конкретно, въз основа на обосновани твърдения, наведени в исковата молба, като при оспорването им ищецът следва да докаже фактите, от които произтича правото му.

Ответникът от своя страна следва да докаже правопораждащите факти на отреченото от ищеца право, като за него важи изискването за изчерпателност на основанията – при уважаване на иска ответникът не може да претендира същото право на друго, незаявено основание.

Ето защо, за уважаването на иска ищцата следва да докаже, че ответниците Б. П. Ш. и „В“ ООД са съответно длъжник и вискател по изпълнение, което е насочено върху процесния имот, както и че същият е бил нейна лична собственост преди вписването на възбраната /ако не успее производството следва да се прекрати/. Едновременно с това е необходимо ответниците да не успеят да докажат фактите, въз основа на които длъжникът е придобил имота, тежестта за което е тяхна.

Искът следва да се отхвърли само ако ищцата докаже наличието на правен интерес от неговото предявяване /фактите, които го обосновават/, но ответникът не докаже фактите, от които произтича правото му на собственост върху вещта, която е предмет на изпълнението.

Страните не спорят, установява се и от представеното от ищцата обявление за публична продан по изп. д. №2017884040**8 по описа на ЧСИ Мария Ангелова, рег.№884, че по това дело изпълнението е насочено върху ½ ид. част. от процесния жилищен имот за събиране на парично вземане на кредитора - ответника „В“ ООД, срещу длъжника - ответника Б. П. Ш.. Видно от представения от ищцата нот. акт №136, том V, рег. №9099, нот. д. №851/2007г. по регистъра на Таня Дъбова – нотариус рег. №422 в НК, имотът е закупен от ищцата на 26.11.2007г., а цената е заплатена със средства от банков кредит, отпуснат от банка „МКБ Юнионбанк“ АД на ищцата. Ответникът „В“ООД е представил по делото нот. акт за учредяване на договорна ипотека №137, том V, рег. №9013, нот. д. №852/2007г. по регистъра на Таня Дъбова – нотариус рег. №422 в НК, от който е видно, че ответникът Б. П. Ш. е съдлъжник по кредита наред с ищцата, както и ипотекарен длъжник по учредената в полза на банката ипотека върху имота. Ищцата е представила съдебно решение по гр.д. №540/2019г. по описа на РС – П, от което е видно, че бракът ѝ с ответника Б.Ш. е прекратен с развод на 21.02.2019г. От показанията на свидетелите Ц.Г.М. и Б Б Ц се установява, че към момента на закупуването на имота съпрузите са били във фактическа раздяла, кредитът е погасяван само от ищцата, а ответникът Б.Ш. никога не е предявявал претенции спрямо него.

При така установените обстоятелства е видно, че имотът е закупен от ищцата по време на брака ѝ с ответника Б.Ш. на 26.11.2007г. при действието на СК (отм., бр. 47 от 23.06.2009 г.), а цената е заплатена със средства от банков кредит, за погасяването на който съпрузите отговарят солидарно. Съгласно чл.19, ал.1 СК (отм.), вещите и правата върху вещи, както и паричните влогове, придобити от съпрузите през време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи независимо от това, на чие име са придобити. Според чл.19, ал.3, съвместният принос се предполага до доказване на противното. Презумпцията е оборима и не следва да се прилага, ако по делото се установи, че имуществото е придобито по

време на брака но изцяло с лично имущество на единия съпруг, получено по наследство или по дарение или с друго лично имущество, придобито преди брака – чл.21, ал.1 вр. чл.20, ал.1 СК (отм.). От цитираните разпоредби е видно, че трансформацията на определени категории лично имущество на единия съпруг изключва от обхвата на съпружеската имуществена общност придобитите чрез това имущество вещни права по време на брака. Не всяко лично имущество обаче може да се трансформира в лична собственост на единия съпруг. Като такова е посочено само полученото по наследство или по дарение, както и друго имущество, което съпругът е придобил преди брака /това ограничение е отпаднало с изменението на чл.21, ал.1 от действащия СК, ДВ, бр. 100 от 2010 г., но в случая тази разпоредбата е неприложима, тъй като няма обратно действие/. Следователно средствата от банков кредит, дори когато е изтеглен от единия съпруг, не представляват подлежащо на трансформация лично имущество. Първо, те не са сред посочените в закона източници на лично имущество, което може да се трансформира, и второ, за тяхното връщане съпрузите отговарят солидарно – чл.25, ал.2 СК (отм.). Съдебната практика приема, че за оборването на презумпцията за съвместен принос е без значение начинът, по който става последващото погасяване на кредита, вложен в покупката на общата вещ. Изплащането му със средства само на единия съпруг води до възникването на облигационни отношения между съпрузите, но няма вещен ефект върху техните дялове в съсобствеността (Решение № 428 от 11.04.2016 г. на ВКС по гр. д. № 6452/2013 г., IV г. о. и Решение № 43 от 4.06.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1632/2020 г., II г. о.).

Следователно в случая не е налице трансформация на лично имущество и имуществото, върху което ответникът „В“ ООД е насочил принудителното изпълнение не е изключителна собственост на ищцата. Невъзможността на ищцата да докаже наличието на свое защитимо право, което е засегнато от принудителното изпълнение, изключва наличието на правен интерес за предявяването на отрицателния установителен иск. Затова, съгласно задължителните указания в цитираното по-горе тълкувателно решение, исковата молба следва да се остави без разглеждане като процесуално недопустима, а производството да се прекрати.

При този изход на делото ищцата следва да заплати съдебните разноски

на ответниците – чл.78, ал.4 ГПК. Доказателства за направени разноси е представил само ответникът „В“ ООД. От тях е видно, че същите са в размер на 2000лв. – заплатено възнаграждение за един адвокат. Ответникът Б.Ш. не претендира разноси.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на основание чл.253 ГПК определението си от 10.03.2022г. за даване ход на устните състезания.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковата молба по чл.440, ал.1 ГПК, подадена от ищцата А. С. Т. с ЕГН ***** от гр.П, ул. „***“ против ответниците Б. П. Ш. с ЕГН ***** от гр.В, общ.С, обл.П, ул. ** и „В“ ООД, ЕИК: ****, седалище и адрес на управление: гр.П, ул. „К“ №*, за установяване, че първият ответник не е собственик на 1/2 ид. част от недвижим имот, представляващ: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 55155.504.** по КKKP на гр.П, одобрени със заповед №РД-18-97/28.10.2008г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес на имота: гр.П, ул. „***“, който самостоятелен обект се намира в сграда с идентификатор 55155.50**, с предназначение – жилище, апартамент, с площ 47.7 кв.м., ведно с прилежащо избено помещение №9 с площ 7.28кв.м. и таванско помещение №2 с площ 17.65 кв.м., както и припадащите се идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж, върху която вторият ответник е насочил изпълнение за парично вземане към първия ответник.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. №2241/2021г. по описа на РС – П.

ОСЪЖДА А. С. Т. с ЕГН ***** от гр.П, ул. „***“ да заплати на ответника „В“ ООД, ЕИК: ****, седалище и адрес на управление: гр.П, ул. „К“ №* съдебни разноси в размер на 2000 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - П в 2-седмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – П: _____